

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Stibrála a soudců JUDr. Ludmily Petrákové a Mgr. Alžběty Stříbrné ve věci

žalobců a) **Bc. M. Š.**
bytem v xxx, xxx xxx
b) **T. Š.**
bytem tamtéž
zastoupených Mgr. Zuzanou Candigliota, advokátkou
se sídlem v Brně, Burešova 615/6

proti

žalované **České republice – Ministerstvu vnitra**
sídlem v Praze 7, Nad Štolou 936/3

o určení nesprávného úředního postupu, omluvu a 2x 67.000 Kč

k odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7, č.j. 10 C 219/2023-181 z 13. listopadu 2025,

takto:

Rozsudek se ve výrocích I. a II. **zrušuje** a věc se **vrací** soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci podali včasné odvolání proti rozsudku, kterým byla žaloba o určení, že blíže popsané jednání Policie ČR, k němuž mělo dojít 9.11.2023 v bytě žalobkyně, bylo nesprávným úředním postupem (ověřit SOP), o omluvu a zaplacení 67.000,- Kč každému z žalobců zamítl, uložil jim povinnost zaplatit žalované náklady řízení a rozhodl o vrácení zálohy na svědecké. Výrok o vrácení zálohy nebyl odvolání napaden.
2. Namítali, že soud přes závažný zásah do základních práv a svobod žalobců bagatelizoval jednání policistů v jediném odstavci odůvodnění. Vycházel přitom z rozhodnutí soudů (blíže citovaných) o přípustnosti převzetí žalobkyně do zdravotního ústavu (Psychiatrické nemocnice xxx), jež ovšem byla zrušena nálezem Ústavního soudu ČR sp.zn. I. ÚS 1114/25 z 8.1.2026, kterým bylo shledáno porušení práv na soudní ochranu, spravedlivý proces a na osobní svobodu. Policisté byli oprávněni vstoupit do bytu žalobkyně, avšak nikoli tam proti její vůli setrvávat ani na ni vyvíjet nátlak, aby se „čemukoli podrobila“, opustila domácnost a hrozit jí donucovacími prostředky.
3. Soud učinil nesprávné skutkové závěry o tom, že na žalobkyni nebyl vyvíjen nátlak, když dovodil, že se pouze „snažili žalobkyni přesvědčit“, pominul dlouhou dobu setrvání policie v domácnosti, přičemž nátlak měl podobu odmítání policistů byt opustit, pokud se žalobkyně nepodrobí a výhrůžky donucovacími prostředky. Výslech policistů soud neprovedl. Ignoroval také otázku přiměřenosti postupu policistů. Nebyla tu podmínka bezprostředního a závažného ohrožení sebe či okolí, známky duševní poruchy či vliv návykové látky a nemožnost odvrátit hrozbu jinak. Nezletilý byl v kojeneckém věku odloučen od matky a narušeno jeho kojení, které již nebylo plně obnoveno.
4. Navrhli rozsudek změnit a žalobě vyhovět včetně náhrady nákladů řízení.
5. Žalovaná navrhla rozsudek potvrdit. Postup soudu byl souladný se zákonem a vyústil ve správný závěr, že se policisté nedopustili nesprávného úředního postupu. Byli na místo přivoláni zdravotnickou záchrannou službou z legitimních důvodů, neboť žalobkyně „vykazovala velmi negativní postoj k lékařskému personálu“ a zajišťovali komunikaci mezi žalobkyní a záchranáři, se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

kterými žalobkyně odmítla spolupracovat. Za účelem zklidnění situace a eliminace rizika vyhrocení konfliktu postupovali podle § 10 zákona o policii a použili jiné opatření, aby odstranili ohrožení chráněných zájmů. Nebylo prokázáno jakékoli použití donucovacích prostředků, vystupovali klidně a profesionálně, nikoli nátlakově, což vyplývá z rozhovoru nahraného žalobkyní. Kromě toho tu nebyla příčinná souvislost mezi tvrzeným postupem policistů a tvrzenou újmou žalobců. Zrušení rozhodnutí soudů ohledně hospitalizace žalobkyně ústavním soudem byly zdůvodněno nedostatečným zohledněním všech důkazů.

6. Odvolací soud se pokusil přezkoumat rozsudek podle §§ 212, 212a odst. 1, 5 o.s.ř., a shledal, že nemá podmínky pro jeho potvrzení ani změnu. Proto rozsudek podle § 219a odst. 1 písm. a), b) o.s.ř. zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k dalšímu řízení, aniž bylo třeba nařizovat jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o.s.ř.).
7. Důvodem jsou rozpory ve skutkových zjištěních soudu i okolnost, že soud v řízení zatím nezjistil dostatečně rozhodné skutečnosti, neprovedl některé z navržených důkazů, přičemž u některých z nich (ačkoli byly podle všeho pro posouzení věci relevantní) to ani nezdůvodnil. Soud také nikterak neposoudil další z tvrzených pochybení policistů. Rozsudek je proto zatím z těchto důvodů nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
8. Tvrzený nesprávný úřední postup policie měl spočívat v nesprávném informování žalobkyně o oprávněních policie (stran nedobrovolného převozu do nemocnice), setrvávání v bytě žalobkyně a nátlaku na ni, aby se převozu podrobila.
9. K otázce nesprávného informování žalobkyně policií a setrvávání příslušníků v jejím bytě se soud I. stupně nijak nevyjádřil.
10. Klíčovou otázkou pak je, zda policisté vyvíjeli na žalobkyni „nátlak“, aby se podrobila převozu do nemocnice či nikoli. Soud I. stupně uzavřel, že na žalobkyni žádný nátlak vyvíjen nebyl, že se jí policisté pouze snažili přesvědčit (bod 14.odůvodnění), ačkoli z výpovědi žalobkyně jako účastnice zjistil, že na ní policie činila nátlak, informovala ji, že je to (vyšetření) povinné, bylo jí pohroženo donucovacími prostředky a nátlak měl trvat několik hodin (bod 3. odůvodnění).
11. Závěr o absenci nátlaku tak je v přímém (a nevysvětleném) rozporu s tím, co soud zjistil z výpovědi žalobkyně. Z úředního záznamu policie pak plyne, že před dům žalobkyně s hlídka dostavila ve 13,50 hodin, přičemž k předání žalobkyně do nemocnice v xxx došlo v 18 hodin. I z výpovědi svědka Š. plyne, že policisté v bytě byli nejméně tři hodiny. Pohrůžka užitím donucovacích prostředků ze strany policie byla zjištěna nejen z výpovědi žalobkyně, ale i z výpovědi svědkyně Š. (bod 5. odůvodnění), jakkoli soud I. stupně na jiném místě (bod 14.odůvodnění) uvádí, že jí v tomto neuvěřil vzhledem k jejímu vztahu k žalobkyni a okolnosti, že nebyla na místě přítomna a neshodě se záznamy policie.
12. Z hlediska přezkoumatelnosti odůvodnění rozsudku není možné, aby soud na jednom místě uvedl, že zjistil skutečnost A a na jiném místě, že ji nezjistil. Nejde o skutečnost kvantové povahy, které vzhledem k dualitě částic může být současně přítomna i nepřítomna. Správný postup je ten, že soud uvede jen to, co zjistil (a z jakých důkazů) a vypořádá se s tím, co bylo tvrzeno, ale z dokazování nevyplývá.
13. Ačkoli shora uvedené protichůdné závěry jsou pravděpodobně způsobeny nesprávnou technikou psaní odůvodnění, z hlediska výsledných závěrů promítnuvších se do výroku je třeba soudu vytknout, že neprovedl důkaz záznamem telefonního hovoru mezi žalobkyní a uvedenou svědkyní, která má zachycovat jejich komunikaci, jakož i část projevů policistů při jejich zásahu v bytě, aniž by to nějak zdůvodnil. Namísto toho čerpal ze záznamů policistů, reprezentujících de facto stranu žalovanou, v jejichž zájmu nepochybně bylo svůj postup obhájit.
14. Z rozhodnutí lze také dovodit, že se soud opíral o rozhodnutí, která shledala, že následné nedobrovolné převzetí žalobkyně do zdravotnického zařízení bylo v souladu se zákonem. Toto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

rozhodnutí včetně potvrzujícího rozhodnutí odvolacího soudu a rozhodnutí o dovolání však byla Ústavním soudem zrušena, tudíž tento podpůrný argument užít nelze.

15. Z hlediska právního posouzení věci bude třeba ujasnit, co rozumí žalobkyně slovem „nátlak“ a zda se to ztotožňuje s tím, co tím rozumí soud, jelikož sám uvedl, že policisté žalobkyni přesvědčovali. Přesvědčování, stejně jako nátlak, lze popsat tak, že jde o jednání směřující k ovlivnění vůle jiné osoby. Podle formy, intenzity a okolností takové jednání je na zvážení, zda jde o jednání přípustné, anebo již za touto hranicí.
16. V našem případě jde o posouzení otázky legálnosti postupu policistů se zřetelem ke všem zjištěným okolnostem. V právním státě respektujícím osobní integritu a autonomii osob je věcí osoby, zda se bude či nebude chtít léčit a státu (policii, zdravotníkům) obecně nepřísluší do toho zasahovat. Výjimky jsou situace, kdy osoba (např. z důvodu duševní choroby či poruchy) nemá způsobilost se samostatně při znalosti okolností rozhodnout, situace přímého a zjevného ohrožení života či zdraví, popř. situace předpokládané zvláštními předpisy (např. z důvodu ochrany před nebezpečnými nákazami).
17. Významné tu bude, co měli policisté na místě „v ruce“. Měli v ruce popis chování žalobkyně od svědka Š., přičemž ovšem šlo o bývalého partnera žalobkyně a partnerství se mělo rozpadnout nedlouho předtím. Kontrola situace při dobrovolném umožnění ze strany žalobkyně se tedy jevila na místě. Ze zatímních zjištění se však nejeví, že by žalobkyně jevila v danou dobu zjevné příznaky duševní choroby či poruchy a hrozilo bezprostřední nebezpečí ohrožení života či zdraví. Ostatně policisté nebyli vybaveni odbornými znalostmi k posouzení této otázky. Rozhodující tedy byl názor přítomné zdravotní záchranné služby, která měla žalobkyni na chodbě vyšetřit. Ta doporučila vyšetření v nemocnici, nevíme ovšem, jaké poznatky záchranáři učinili, tedy zda zjistili (a policistům oznámili) stav bezprostředního nebezpečí ohrožení života či zdraví, anebo šlo pouze o doporučení preventivní povahy.
18. Záznam policie, z něhož soud čerpal, obsahuje podrobné líčení o dřívějším chování žalobkyně (podle svědka Š.), avšak neobsahuje nic o tom, co konkrétně záchranáři vyšetřením zjistili o jejím zdravotním stavu. Bylo tedy třeba v tomto směru uvedené osoby vyslechnout, jak bylo také navrženo. Otázku, zda si budou záchranáři ještě situaci pamatovat, je namísto řešit až po jejich výsledku, nikoli spekulovat o tom, že si nic pamatovat nebudou.
19. K tomu mohl přispět i navržený důkaz zdravotní dokumentací z výjezdu ZZS, který však soud I. stupně – bez odůvodnění – neprovedl.
20. Nepostačí také následný závěr plynoucí z vyšetření žalobkyně v nemocnici, jelikož nemusí popisovat stav, který tu byl v době zásahu policistů. Nelze totiž vyloučit okolnost (a bylo by to vzhledem k okolnostem docela pochopitelné), že chování žalobkyně začalo vykazovat silně patologické rysy až v důsledku traumatizující situace přesvědčování a převozu do nemocnice, popř. i úvodním přístupem tamního personálu.
21. Obecně lze říci, že policisté v takové situaci, pokud shledají podmínky k zásahu, protože situace je zjevná, anebo protože mají k dispozici odpovídající závěr zdravotní záchranné služby, mají zasáhnout (včetně případných donucovacích prostředků). Nemají-li takové podmínky, zasahovat nebudou a byt opustí. Postup policistů v daném případě, kdy setrvali v bytě (již bez souhlasu žalobkyně) několik hodin, tomu tak docela neodpovídá. Lze to snad ospravedlnit tím, že poznatky o nutnosti vyšetření žalobně v nemocnici měli, avšak z nějakých důvodů se rozhodli pro přesvědčování namísto donucení. To může být otázka konkrétních doporučených policejních postupů a metodik směřujících k eliminaci použití násilí (donucení), jež může být pro osobu více traumatizující. Z tohoto pohledu i výslech policistů připadal v úvahu.
22. Soud se dále v odůvodnění nevyjádřil ani k tomu, proč neprovedl některé další navržené důkazy (výslech D. V.).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

23. Soud I. stupně tedy dostatečně nezhodnotil provedené důkazy, dospěl z nich k rozporným skutkovým závěrům, další důkazy neprovedl, přičemž dostatečně (nebo vůbec) toto nezdůvodnil a vyšel tak z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. To zakládá kasační důvody podle § 219a odst. 1 písm. b), odst. 2 o.s.ř.
24. Nakonec je vhodné se vyjádřit také k výroku rozsudku. Formulace uvedená v bodu 1. „aby soud určil“ implikuje, že jde v tomto o určovací žalobu, ačkoli tomu tak není a žalobcům jde o vymezení toho, v čem měl spočívat nesprávný úřední postup policie. Bude-li žaloba shledána důvodnou s přiznáním zadostiučinění v penězích, není namístě vyslovovat ve výroku též to, v jaká práva byla porušena (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3850/2014). To připadá v úvahu tam, kde soud shledá, že postačí konstatování porušení práva, přičemž má soud určit, k porušení jakého práva došlo (nejde tedy o líčení skutku v němž mělo porušení práva spočívat- to patří do odůvodnění). K tomu lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 4411/2010).
25. Proto odvolací soud rozsudek zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí zohlední soud I. stupně i náklady tohoto odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 15. července 2026

JUDr. Zdeněk Stibral v.r.
předseda senátu